

Το δέντρο που έκλαιγε

/ [Πεμπτουσία](#)

Στα παλιά, τα πολύ παλιά τα χρόνια στην ξακουστή Αλεξάνδρεια ζούσε και μεγάλωσε ένα παλικάρι. Καμάρι της πατρίδας του και των γονιών του ο Ισίδωρος, ψηλός, γεροδεμένος, μ' αρχοντικό παράστημα, καθαρίο βλέμμα κι ακόμα πιο ξάστερο μυαλό.

Σαν ήτανε μικρότερος κάποιος από τους φίλους των παιδικών του χρόνων του μίλησε για τον Χριστό. Και το παιδί άφησε λεύτερη την καρδιά του. Και μπήκε και κατοίκησε η Χάρη Του.

Στο σπίτι του, μιλιά για τούτα τα καμώματά του. Γιατί οι γονιοί λάτρευαν τους ψεύτικους θεούς κι είχαν βωμούς κι αγάλματα και πρόσφεραν θυσίες. Μα το παιδί δε νοιάζονταν για τέτοια. Έμαθε να προσεύχεται και να μιλά με τον Χριστό. Κι ήτανε ευτυχισμένο.

[AgiosIsidoros](#) Στρατιώτης του ηγεμόνα ο Ισίδωρος, έφυγε κάποτε για μακρινή εκστρατεία. Με τα καράβια τ' αλεξαντρινά ήρθε στη Χίο, το όμορφο νησί της Άσπρης Θάλασσας. Χαρά Θεού ήτανε η ζωή του. Πρώτος στα προστάγματα των ανωτέρων του, πρόθυμος στρατιώτης του Νουμέριου, του άρχοντά του.

Σαν έπεφτ' όμως το σκοτάδι έπεφτε κι ο Ισίδωρος στα γόνατα κι ώρα πολλή μιλούσε, σ' ολόθερμη προσευχή, με τον Θεό του. Πόσο γαλήνευε εκείνες τις ώρες η ψυχή του! Και προσευχόταν για τους γονείς και για τους άρχοντες, να τους ανοίξει, έλεγε, ο Χριστός τα μάτια, να δουν κι εκείνοι την αλήθεια και το φως Του!

Όσοι το γνωρίζανε το παλικάρι, τ' αγαπούσαν. Μόνο ο Ιούλιος, ο εκατόνταρχος, το κοίταγε με μισό μάτι. Είχε φωλιάσει για τα καλά ο πονηρός μέσα του και του 'δινε οδηγίες, πώς να χαλάσει τον Χριστιανό. Κι ήρθε η ευκαιρία: Τον είδε ο Ιούλιος κάποια νυχτιά που προσευχότανε μπροστά στον Σταυρωμένο...

Τ' άλλο πρωί το πρόλαβε στον άρχοντα. Δεν ήθελε να το πιστέψει ο Νουμέριος: «Χριστιανός; Ο Ισίδωρος; Δεν το πιστεύω!», μονολογούσε. Ωσπου διάταξε να 'ρθει μπροστά του ο νέος. Και σαν τον ρώτησε αν είναι αλήθεια Χριστιανός, άφοβα αποκρίθηκε εκείνος:

[chiorofits_isidoro](#)
«Ναι, άρχοντέ μου, πιστεύω στον Χριστό. Σ' Εκείνον προσεύχομαι. Δε θέλω τίποτε άλλο, παρά να ζω στη Χάρη Του».

Image not found or type unknown

Τα 'χασε ο Νουμέριος. Οργή μαζί και λύπη

φουσκώνουν την καρδιά. θολώνουν το μυαλό του και διατάζει: «Δέστε τον και χτυπάτε τον, όπως του αξίζει».

Τον τέντωσαν με τα σκοινιά χειροπόδαρα και άρχισαν να τον δέρνουνε αλύπητα. Κι όσο χτυπούσαν τόσο λύσσαγαν και ξαναδέρναν, πιο μανιασμένα ακόμα. Αγρίευαν τα πρόσωπά τους κόκκινα, ματωμένα λες, από οργή. Κι έμενε ήρεμο, όλο χαρά το παλικάρι...

Ύστερα σκέφτηκαν την κάμινο. Ανάψανε φωτιά μεγάλη και τον πετάξανε καταμεσής.

Έμειν' ανέγγιχτος όμως ο μάρτυρας, ενώ καιγότανε από τη φωτιά του μίσους, των δημίων του οι ψυχές.

Πόσες μέρες κράτησαν τα βασανιστήρια!...

Έφτασε ως την Αλεξάνδρεια το μαντάτο. Δεν πίστευε στ' αυτιά του ο πατέρας του. Και μια και δυο ναυλώνει ένα καράβι και τραβάει γραμμή για τη Χίο. Σαν έφτασε, είδε να βασανίζουνε ακόμα το παιδί του και ζήτησε από τον άρχοντα να του μιλήσει εκείνος, για να τ' αλλάξει τα μυαλά. Άρχισε με κλαψουρίσματα και παρακάλια να προσπαθεί τάχα να φέρει το παιδί του στα συγκαλά του.

«Σε ποιον πιστεύεις, έλεγε, αγόρι μου; Σ' αυτόν που μήτε τον εαυτό του δεν κατάφερε να σώσει απ' τον σταυρό; Γύρνα στην πίστη μας, γύρνα στους Θεούς μας».

Άδικος κόπος! Χαμένα λόγια! Ο Ισίδωρος βλέπει μπροστά του μόνο τον Σταυρό. Και τον Χριστό του σταυρωμένο για χάρη του. Και χαμογελά, όλο ευτυχία.

«Δώσ' τον μου, άρχοντα», λέει ο γονιός του, «τούτον τον μάγο, να σ' τον συγυρίσω με τα χέρια μου. Να δει, πως ατιμάζει τους θεούς, που εμείς τιμούμε».

Τόσο σκοτίστηκε ο νους του, που ούτε τι έκανε ούτε τι έλεγε ένιωθε. Και πρόσταξε αμέσως να τον δέσουνε σ' άγρια άλογα, να τον σέρνουν πίσω τους. Δίνουν βιτσιά. Χιμούν τ' ατίθασα τα άτια. Μάτωσε ο τόπος. Κλαίγανε οι πέτρες και τα βράχια κι οι γκρεμνοί, δροσιά με αίμα μάρτυρα σμιγμένη. Κι ένα δεντρί, εκεί σιμά, έσταζε απ' όλα τα κλαδιά του πηχτό-πηχτό το δάκρυ.

Ίδρωσαν και κουράστηκαν τ' άλογα. Γύρισαν πίσω μ' αργό καλπασμό. Ανάσαινε ακόμα του Χριστού ο αθλητής. Είχε το νου του στον Θεό του και χαμογελούσε.

Image not found or type unknown

Κι έκλαιγε, έκλαιγε το δέντρο εκεί σιμά του...

Κάποιος από τους δήμιους δεν κρατήθηκε. . Έσυρε ξίφος κι έκοψε το τίμιο κεφάλι.

Ω θαύμα! Γάλα, αντί για αίμα, πήδηξε απ' τις φλέβες του λαιμού. Και το δεντράκι έσταζε, έσταζε, έσταζε..... μαστίχι!

Σ.Γ.Α.

Η μνήμη του Ισιδώρου του Χιώτη, γιορτάζεται στις 14 Μαΐου.

